

SENİNLE GÜLER YÜREĞİM

Seninle Güler Yüreğim

Kemal Yalçın

5. baskı

İstanbul, Mayıs 2019

Birzamanlar Yayıncılık

Edebiyat Dizisi - 2

Baskı:

Sena Ofset (sertifika no: 12064)

2. Matbaacılar Sitesi B Blok 4NE7 Topkapı - İstanbul

Tel: 0212 613 03 21

ISBN:

978-975-6158-04-3

Türkiye’de yayın hakları:

© 2005 Birzamanlar Yayıncılık

1. baskı: Doğan Kitapçılık, 2000

2. baskı: Yazarın kendi yayını (Köln), 2001

3. baskı: Yazarın kendi yayını (Köln), 2003

4. baskı: Birzamanlar Yayıncılık, 2006

Birzamanlar Yayıncılık

Teşvikiye Cad. No: 22 Hak Pasajı D: 3 Nişantaşı Şişli 34365 İstanbul

Tel: 0212 246 19 07

www.birzamanlaryayincilik.com

info@birzamanlaryayincilik.com

Yayıncı sertifika no: 13007

Kemal Yalçın

~

SENİNLE GÜLER YÜREĞİM

Birzamanlar Yayıncılık

Edebiyat Dizisi - 2

KEMAL YALÇIN

1952 yılında Denizli'nin Honaz bucağında doğdu. Isparta Gönen İlköğretmen Okulu'nda okudu. İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünü bitirdi. 1973-1978 yıllarında Kırşehir-Kaman ve İstanbul Kabataş liselerinde felsefe öğretmenliği yaptı. 1975-1976 yıllarında TÖB-DER (Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) Genel Yönetim Kurulu'nda görev aldı. 1978-1980 yıllarında gazetecilik ve yayıncılık yaptı. 1982 yılında Federal Almanya'ya gitti. 1989-2018 yıllarında Bochum şehrinde Türkçe anadil öğretmenliği yaptı. Roman, öykü, şiir, araştırma ve çocuk kitapları yayımladı. Kitapları İngilizce, İtalyanca, İspanyolca, Yunanca, Almanca, Ermenice, Hollandaca, Farsça ve Fransızcaya çevrildi.

Eserleri:

Şiirler: *Sürgün Gülleri* • *Geç Kalan Bahar* • *Barış Sıcağı*

Romanlar: *Emanet Çeyiz* • *Seninle Güler Yüreğim* • *Sarı Gelin-Sarı Gyalin* • *Haymatlos* - *Dünya Bizim Vatanımız* • *Süryaniler ve Seyfo*

Yaşam öyküleri: *Yaşama Gücü* • *Hayatta Kalanlar* • *Anadolu'nun Evlatları* - *Yüz Yılın Tanıkları* • *Kardeşlerim Var Uzaklarda*

Öykü: *Sınıfta Çiçek Zor Açar*

Araştırma: *Almanya'da Türkçe Anadil Dersleri ve Anadile Emek Verenler*

İki dilli çocuk kitapları: *Dedem Almanya'ya Geldiğinde* • *Uçurtmam Bulutlara Takıldı* • *Javrusunu Arayan Kuş* • *Minarede Bir Kuş Var* • *Aksakallı Dede* • *Hayalimdeki Okul*

Aldığı Ödüller:

1991 Petrol-İş Şiir Birincilik Ödülü

1996 Köln Çokkültürlü Toplum Şiir Birincilik Ödülü

1998 Türkiye Cumhuriyeti Kültür Bakanlığı Roman Başarı Ödülü

1998 Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Özel Ödülü

1999 Türkiye-Yunanistan Dostluk ve Barış Ödülü

2000 Denizli Sanatseverler Derneği Şeref Ödülü

2008 Avrupa Türkçe Edebiyat Yarışması Çocuk Edebiyatı Birincilik Ödülü

2013 Denizli Sunak Edebiyat Dergisi Aydınlanma Onur Ödülü

2013 Amerika ve Kanada Tekeyan İnsanlık Ödülü

2014 Tekeyan Dünya İnsanlık Ödülü

2015 Denizli Aydınlanma Ödülü

2017 Vartan Hayat Boyu Başarı Ödülü

Meline'ye en derin sevgi ve saygılarımla...

Kemal Yalçın

ÖNSÖZ*

Seninle Güler Yüreğim, ilk olarak 2000 yılı Aralık ayında, İstanbul'da basılmıştı. Yayınevi, kitabımı 15 Ocak 2001 günü dağıtıma verecekti ama vermedi. Uzun zaman beklettikten sonra 21 Haziran 2002'de, İstanbul 13. Noteri huzurunda imha ettirdi. Araya hukuksal hak arama süreci girdi. İstanbul 1. Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesi, 27.12.2005 tarihli kararıyla, bastığı kitabı imha eden yayınevini mahkûm etti. Bu sürecin belgeleri kitabın sonundadır.

Seninle Güler Yüreğim'in Türkçe ikinci ve üçüncü baskıları Almanya'da yapıldı. Erivan ve Kudüs'te Batı ve Doğu Ermenicesinde yayınlandı. İngilizce, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca çevirileri 2006'da yayınlanacak.

Seninle Güler Yüreğim, beş yıllık bir gecikmeden sonra Türkiye'de yayınlanıyor. Düşüncelerimi, duygularımı, umutlarımı ve acılarımı Türkiye'deki okuyucularla paylaşmaktan özel bir mutluluk duyuyorum.

Her halkın, her ulusun içinde sevgiden, barıştan, kardeşlikten yana olanlar da vardır, kardeş kanı dökenler de... Önemli olan bir insanlık suçu işlemiş olanların her yönüyle açığa çıkarılması ve adaletin yerini bulması için önyargısız, samimi çaba harcamak ve yaşanmış büyük acıyı toplumun vicdanında duyarak, "Sizin acılarınız bizim acılarımızdır" diyebilmektir.

Ermeni ulusunun tarihinde Muşlu kutsal bilge Mesrob Maşdots gibi sevgiyi, barışı, dostluğu, bilimi temsil eden büyük insanlar vardır. Türk ulusunun tarihinde de Yunus Emre gibi barışı, kardeşliği, sevgiyi her şeyin üstünde tutan büyük insanlar yaşamıştır. Mesrob Maşdots'lar, Yunus Emre'ler aynı toprağın, aynı bölgenin insanlarıdır. Bu toprakların bir evladı olmaktan ve onların açtığı barış, dostluk, sevgi ve bilim yolunun bir yolcusu olmaktan şeref duyuyorum.

---

* Bu önsöz *Seninle Güler Yüreğim*'in 2006'da yapılan 4. baskısı (Birazmanlar Yayıncılık tarafından yapılan ilk baskısı) için kaleme alınmıştır.

Türklerin, Ermenilerin, Kürtlerin, Süryanilerin ve tüm insanların birbirlerini daha yakından tanıyıp anlaması; aralarında dostluk ilişkilerinin canlanması; toplumda barış kültürünün gelişmesi; tarihimizin büyük acısının unutulmaması ve bir daha yaşanmaması en büyük dileğimdir.

Bu baskıyı gerçekleştiren Birzamanlar Yayıncılık'a ve tüm emeği geçenlere çok teşekkür ederim.

Bochum, 20 Ocak 2006

Kemal Yalçın

BİRİNCİ BÖLÜM

~

SORMAK AKLIMA GELMEDİ

MELİNE, TÜRKÇE ÖĞRETMENLERİNİN ÖĞRETMENİ

Güz serinliği düşmüş havaya... Akşamdan başlayan yağmur ne zaman dinmiş bilmiyorum. Kapıdan adımımı atarken, yunmuş arınmış bir sabah aydınlığıyla selamlaştım. Bir kuş öttü avludaki ağaçta. Lekesiz maviliğe baktım. Ferahladı içim dışım.

Kuzey Ren Westfalya Eyaleti Kültür Bakanlığının, birleştirilmiş orta öğretim okullarında çalışan Türkçe öğretmenleri için düzenlediği Meslekiçi Geliştirme Kursunun ilk dersi başlayacak. Yıl 1992. Aylardan ekim. Günlerden perşembe.

Kurs yerimiz, Dortmund'daki Anna-Frank-Gesamtschule. Sınıfımız 105 numaralı oda. Koridorda karşılaştığım öğretmenlerin hiçbirini tanımıyorum. Tanıştığım ilk kursiyer öğretmenler Şükrü ve Naziye oldu. Sıralar "U" biçiminde dizilmiş. Öğretmen kürsüsünün sağ tarafına, pencere önündeki ikinci masaya oturdum. Işık gözümü almasın, dik-katim dağılmasın diye sırtımı pencereye verdim. Böylece karşımdaki insanların ışık vuran yüzlerini de daha iyi görebiliyorum. Soluma Naziye, sağıma Şükrü oturdu.

Saat tam 9:00... Sınıfa iki kadın, bir erkek girdi. Karatahtanın önündeki uzun kürsüye yan yana oturdular. Benden tarafa oturan kadının yüzü bulutluydu. Bir burukluk vardı. Kürsünün öbür yanındaki erkek; şişman, başı gövdesine bitişik, saçları darmadağınık, ütüsüz kareli gömlekli; yüzü yorgun, çok okumaktan gözleri hafifçe kanlanmış biriydi.

Ortadaki kadın ise... Aman Allahım! Bu ne güzellik böyle! Apaydın bir yüz... Güneşli iki göz... Her şeyi birbirine uyumlu... Ayakkabısının renginden saçlarının teline kadar... Çiçekli bluzunun tatlı yeşili, gözlerinin rengine, yüzünün aydınlığına yansiyordu. Yeşile bürünmüş bu ela gözler, "Merhaba arkadaşlar!" dedi. Sesi baharlı, bakışı çiçekliydi!

Ben de "Merhaba!" deyip bakışındaki çiçeklerden en tazesini, en renklisini alıp yüreğime koydum!

— Dört yıldan beri, Düsseldorf'ta ve Dortmund'da devam eden kurslarımızın üçüncüsü bugün başlıyor. Bildiğiniz gibi her kurs iki yıl sürü-

yor. Kurs boyunca, iki haftada bir perşembe günleri okulunuzdan izinlisiniz. Burada birlikte ders yapacağız. Biz bir hafta sizin grupla, bir hafta da Düsseldorf grubuyla beraber olacağız. Yılda bir kez de Soest'teki Program ve Ders Kitapları Geliştirme Enstitüsünde, iki grup bir araya gelerek ortak hafta sonu semineri yapacağız. Şimdi herkes kendini bir tanıtsın. Benden başlayalım: Adım Meline. Düsseldorf'taki bir lisede İngilizce ve Türkçe öğretmenliği yapıyorum. İstanbulluyum. Alman arkadaşlarım Johannes ve Rozwita ile birlikte bu kursu yürüteceğiz.

Sol taraftan başlayarak herkes sırayla kendini tanıttı. Hepimiz 17 öğretemdik. Kimimiz üç, kimimiz beş yıl, kimimiz daha fazla Türkiye'de öğretmenlik yapmıştı. Almanya'da öğretmenliğe farklı farklı yıllarda başlamıştık. Yarıya yakınımız 12 Eylül 1980 darbesinden sonra Türkiye'den kopup gelmişti. Ben ve Ali, 12 yıldır Türkiye'ye gidemiyorduk. Ali'nin yayınlanmış beş kitabı vardı.

Sırası gelen biri, "Adım İbrahim. Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Felsefe Bölümünü bitirdim" der demez dikkatlice yüzüne baktım.

– Ben de Çapalıyım. Sen bizim İbrahim değil misin?

Sarıldık birbirimize. Çapa'daki çatışmalar, kanlı olaylar şimşek gibi çaktı kafamda. İbrahim benden üç sınıf büyüktü... Çatışmaların en önlerindeydi. Hızlı militanlardandı.

Her bölümün belli bir çalışma odası vardı. "Mütalaa odası" derdik. Felsefecilerin "mütalaa odası" çinili ana binanın mermer merdivenli giriş kapasının tam üstündeydi. Matematikçiler, fizikçiler, Türkoloji'dekiler karıştı ama felsefeciler tümüyle solcuydu. İbrahim bizlerin ağabeyiydi. Yeni gelenlere ilk "Diyalektik ve Tarihi Materyalizm" derslerini İbrahim vermişti.

Uzun yıllar geçmiş aradan. Hiç haberimiz olmamış birbirimizden. Olaylar darmadağın etmiş, fırtınalar savurup atmıştı bizleri oradan oraya. Ayağımızın toprağa bastığı yerde, yeniden tutunduk; tutunmaya çalıştık dört elle hayata. Şimdi, tam 22 yıl sonra, aynı kursta ilk dersimize başlıyorduk.

İbrahim bana Çapa'yı anımsattı. Uçup gittim İstanbul'a...

Yüksek Öğretmen Okulunun gri renkli, yüzü gülmez demir kapısından girdim. Sessizce, ağaçlı yoldan arka bahçeye yürüdüm. Sarı Yatakhane! Sarı Yatakhane! Kulaklarım uğulduyor... Dünya karardı, güneş batıverdi sanki!

Kızlar yatakhanesi tarafında; merdiven başındaki yatakhanedeyim. Saat gecenin onu mu ne... Arkadaşlar ranzalarına uzanmışlar. Ranzanın üstünde Hüseyin Aslantaş. Nazım'dan şiirler okuyor. Kitaptan değil ezberinden. "Tahir'le Zühre"yi söylüyor. Hayır söylemiyor. Kendisi Tahir olmuşçasına yaşıyor. Yatakhane'nin köşesinden biri, "Bir daha" diyor. Bir daha Tahir olup coşuyor! Hüseyin o gün sevdalanmış! Sevdalısına gidip söylemiş yüreğinin sesini. Kabul etmemiş kız... O gece hepimiz Hüseyin'in sevdasıyla şarhoş olmuşuz. Su gibi akmış zaman. Yatma saati çoktan geçmiş.

Alt kat lavabosuna indim. Çoraplarımı yıkayacağım. Sabunladım sabunlamadım soğuk suyla çorabımı... Üst kattan üç el mi, beş el mi silah sesi geldi! Kaçan kaçana! Elimde sabunlu çorap, sırtımda pijama orta bahçeye zor atıyorum kendimi... Yapayalnızım... Kapkaranlık! Işıklar mı söndürülmüş? Orta bahçede, yolun kenarında karaltılar! İnsan mı, ağaç mı? Bizim arkadaşlardan, yatakhane arkadaşlarımdan kimse yok! Okulun kapıları kilitlenmiş. Kendimde değilim. Döndüm geriye... Üst kata çıktım. Uzun, dar, loş koridoru boydan boya yürüyorum. Çit yok! Kimse yok! Bizim yatakhane'nin kapısına vardım... Hüseyin boylu boyunca yerde yatıyor! Sağ kolu kapıya uzanmış... Sol kolu arkasına düşmüş...

– Hüseyin! Hüseyin! Hüseyin'i vurmuşlaaaaaar!..

Açın kapıyı! Açın kapıyı! Hüseyin! Hüseyin'i vurmuşlaaaaaar!.. Açın, açın kapıyı!..

Açılmıyor! Açmıyorlar kapıyı...

Başının sol tarafı kan içinde... Başını kan içinden kurtarmak istiyorum. Sol elim uzanıyor Hüseyin'e.... Tutuyo.... hiii!... parmaklarım

beynine... sıcacık... yumuşacık... parçalanmış kemikler... hii... iğne gibi batıverdi parmak uçlarıma!...

– Hüseyin! Hüseyin ölmüüü! Açın kapıyı!

Açıldı kapı... Çoğu yarı çıplak, pijamalı... Bir telaş, bir çılgılık! Kimi hopluyor, kimi dövünüyor.

– Tutun, tutun! Yetiştirelim hastaneye... Yaşiyor Hüseyin... Yaşiyor, yaşayacak Hüseyin!

Kim dedi bunu, kim güç verdi o an? Hızır mı yetişmişti imdadımıza?

Nasıl kucakladık, nasıl götürdük! Çıkış kapılarını kilitlemişler. Kapıcı yok, öğretmen yok, anahtar yok! Tutup söküyoruz koskoca demir kapıyı. Caddede Çapa Hastanesi'ne doğru koşuyoruz...

– Hüseyin'i vurdulaaar... Hüseyin'i vurdulaaar...

Çıt yok! "Kim vurdu?" diyen yok. Ağlayarak koşuyorum. Kendi sesimin yankısı geliyor Çapa'nın yüksek duvarından. "Ağlama!" diyen yok! Kendi sesimi duyuyorum sadece.

Üç gün daha yaşayabilirdi... Aylardan şubattı. İstanbul Üniversitesi merkez binasında; Atatürk ve Gençlik Anıtı'nın önüne bayrağa sarılı tabutunu omzumuzda getirdik. Katafalka koyduk. Annesi sarıldı, ayrılmıyor...

– Oğul, oğul!... Sen yerine ben vurulaydım ya oğul!

Sonra Hüseyin'i Sirkeci'ye kadar götürdük. Otuz bin genç arkasındaydı... Sonra arabalı vapura koyduk. Sonra uzun uzun, yanık yanık çaldı vapurun düdüğü... Sonra memleketi olan Sivas'ın Kangal ilçesinin bir köyünde karları eşeleyip buz gibi kara toprağa verdik.

Ağlıyorum için için... Ben nerdeyim? Sol elimin parmak uçları alev alev yanıyor, iğneleşiyor gene... Anna-Frank-Gesamtschule'deyim. Bir yanımda Naziye, bir yanımda Şükrü...

Meline'yle göz göze geliyoruz! Ela gözleriyle soruyor:

– Hayrola, ne oldu sana? Nerelerdesin?

– Sivaslı Hüseyin'i sevdalandığı gün Çapa'da vurdular Meline! Parmaklarım sızlıyor! diyorum gözlerimle.

Yeşil bluzundaki çiçekler küçük küçük, beyaz beyaz...

Teneffüse çıktık. İbrahim ile Çapa'da geçen günlerin anılarını tazeledik. Hüseyin Aslantaş'ı andık üzülererek. Fidan gibi, pırıl pırıl zekâlı, gelecek vaat eden, yiğit bir gençti.

O gün ne anlatıldı, ne konuşuldu? Hiçbir şey kalmamış aklımda.

Kursumuz ilerliyor. Hepimiz Türk Milli Eğitiminin ilkeleri ve amaçları doğrultusunda yoğrulmuşuz. Alman eğitim ve öğretim sistemiyle uyumsuzluk içindeyiz. Kursun amacı bu uyumsuzluğu gidermek.

Öğretmenliği yeniden öğreniyorum. Almanya'da milli eğitim yok. Sadece eğitim var. Alman Anayasası'nı, eğitimin ilke ve amaçlarını, yönetmelikleri, ders programlarını Türkçeye çeviriyoruz.

Çokkültürlü, çokuluslu bir toplum olan Almanya'da anadil eğitiminin önemini; anadil eğitiminin temel bir insan hakkı olduğunu sık sık vurguluyoruz.

Farklı kültürlere, ulusal kimliklere toleransın gerekliliğini; Türk ve Alman öğrenciler arasındaki kimi sürtüşmeleri, çözüm yollarını tartışıyoruz.

Ders ve ünite planlarını yaparken, konuyu sınıfta işlerken öğrenciler arasındaki ulusal ayrımlara, kültürel kimliklere hoşgörülle yaklaşmayı öğreniyoruz.

– Sınıflarda azınlıkta olan Kürt ve Alevi öğrenciler üzerinde diğer öğrencilerin baskı yapmalarını önlemeliyiz, diyoruz.

Birinci ortak hafta sonu seminerimiz, mart ayı başında Soest'te yapıldı. 35 Türkçe öğretmeni okullardaki sorunları, çözüm yollarını tartıştık.